



ת"פ 45749/12/13 - מדינת ישראל נגד מיכאל שלוסמן

בית משפט השלום ברחובות

15 אפריל 2015

ת"פ 45749-12-13 מדינת ישראל נ' שלוסמן

בפני כב' השופט מנחם מזרחי	המאשימה
מדינת ישראל	נגד
מיכאל שלוסמן	הנאשם

נוכחים:

באת כוח המאשימה עו"ד עדי סעדיה בא כוח הנאשם עו"ד ארז הראל

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מקבל את הסרטון כראיה, הסרטון הונפק על ידי העדה, והטענות ביחס לאורכו, כאילו הוא מתעד בחסר, יפות לעניין המשקל שיש להעניק לסרטון, אך לא לעניין הקבילות.

הסרטון מתקבל ומסומן ת/5.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

עמוד 1



[פרוטוקול הושמט]

החלטה

למרבה הצער, לא הודיעה לבית המשפט ב"כ המאשימה, מבעוד מועד, על הצורך לזמן מתורגמן לשפה הרוסית, ולפיכך יעניק בית המשפט ארכה בת חצי שעה לארגן מתורגמן לשפה הרוסית.

בינתיים, תשקול ב"כ המאשימה את עמדתה בכל הקשור להבאת יתרת הסרטון המצולם.

השעה 9:50.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בינתיים יעיד עד אחר.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

[פרוטוקול הושמט]



החלטה

אני פוסק לעדה הגב' אירנה שטילוב הוצאות בסך 200 ₪.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

א. כתב האישום:

כתב-האישום מייחס לנאשם שני אישומים, ונטען באישום הראשון כי ביום 26.8.13 בשעה 11:30 פגע במזיד, באמצעות רכבו, ברכבה של המתלוננת, אשר חנה בנוה מבטח, ועקב כך נגרמו לרכב של המתלוננת נזקים בשווי של כ- 10,000 ₪, ולפיכך הוא הואשם בעבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 ה' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. באישום השני נטען, כי יומיים לאחר מכן התקשר אל המתלוננת, ואיים עליה שיעשה לה חיים קשים ושזה לא נגמר בקטע הזה, כמפורט בעובדות.

ב. חזית המריבה

במהלך ניהול ההוכחות, ותוך עיון בהודעותיו של הנאשם במשטרה (ת/1 + ת/4), נפרשה חזית מריבה, מצומצמת, שלפיה הודה הנאשם כי הוא פגע עם רכבו ברכבה של המתלוננת, אך טען כי היה זה אירוע תאונתי, לא מכוון, שלאחריו השאיר על רכבה פתק, הודה כי שוחח עמה בטלפון, לאחר כיומיים, אך לא איים עליה, כמתואר בעובדות, אלא בשיחה זו נאמרו דברים אחרים, בין השאר, בעניין התאונה שארעה.

ג. מסקנות:

לאחר עיון במכלול הראיות, שמיעת גרסאותיהם של שני העדים, המתלוננת, הנאשם, בנו כעד מטעמו, הגעתי למסקנה כי האישום הראשון, לא היה אירוע תאונתי, אלא אירוע מכוון, שבוצע על ידי הנאשם ואלו נימוקיו:

עמוד 3



ראשית, אני מקבל את עדות המתלוננת בכל הקשור לרקע לדברים, לעובדה שהתקינה את המצלמה ברכבה, שפנתה לאיש מחשבים, אשר העתיק את התיקוד המצולם, לאחר הנזק, ושהיא הביאה אותו למשטרה. אמנם מדובר בעדה, שמטבע הדברים כועסת על הנאשם, אך לא מצאתי עדה אשר הגיעה לבית המשפט בכוונה למסור דברי כזב, או כדי להעליל על הנאשם דברים שלא התרחשו. אציין, כי לא מצאתי בגרסתה של המתלוננת - נ/1 סתירה המובילה למסקנה כי כל עדותה היא עדות כזב. להפך,

שנית, עיקר העיקרים הוא הסרטון - ת/5 - אשר בו צפיתי, וממנו ניתן ללמוד, בין השאר, את הדברים הבאים:

רכבה של המתלוננת נראה חונה, בשלב מסוים מגיע רכב, שאין מחלוקת כי הוא רכבו של הנאשם, בנסיעה לאחור ורכבו של הנאשם מתנגש בצורה חזקה ברכבה של המתלוננת.

ראיה זו היא ראיה מכרעת, משום שהיא סותרת את גרסתו של הנאשם, כפי שנראית בהמשך. שומעים קול חבטה, לא שומעים צפירות של רכב, כטענתו, רואים תנועה לאחור, לא רואים את הנאשם מגיע לאחר מכן ומניח פתק, כטענתו, הרכב חונה באזור פתוח, לא צפוף, ניתן לראות כי הנאשם פותח בנסיעה, מיד לאחר החבלה, כמי שנמלט מהמקום, אין מבחינים באורות ברקס של רכבו, וניתן להבחין שהנאשם מגיע, מסתובב נוסע ברוורס, באופן השולל את טענתו, כפי שנראה כי תמך את רכבו, כדי לבצע פרסה, הלך ושוב.

שלישית, אומנם, קיימת תקלה בת/5, במובן זה שהיא אינה מציגה את הדקות שלאחר מכן, ואולם אני מקבל בעניין זה, את עדות של המתלוננת, אשר יצאה מיד אל המקום, ואף צפתה בסרט שלאחר מכן, והיא לא הבחינה בפתק, כפי הטענה או בנאשם, חוזר אל המקום, או בבנו, וכן לא שמעה כל צפירה. הקלטת היא ראיה קבילה במשפט, והיא משתלבת עם עדותה האמינה של המתלוננת, ושוכנעתי מתוך צפייה ישירה בה, כי לא בוצעה בה כל עריכה מגמתית פסולה, המעוותת את הנצפה, במיוחד לאור גרסאות המעורבים.

רביעית, הנאשם מסר עדות רוויית תמיהות:

הוא טען כי הגיע אל המקום כדי לקבל שיק, בדחיפות מלקוח בשם אוסטרובסקי לטענתו, אך לא הציג בפני בית המשפט שיק נושא אותו תאריך (26.8.13). ראו עדותו בעמוד 15 שורה 32 והלאה.

הוא טען כי נסע לאחור, והשמש סנוורה אותו, ולפיכך פגע ברכב של המתלוננת. ואולם, צפייה בת/5 מלמדת כי השעה הטבועה בסרטון היא 10:48. כמו כן, צפייה ובחינה של התמונות ת/6, אף הן מלמדות כי השמש הייתה במרום השמיים והפנה בעניין זה אל הצל של העץ, וצלו של הרכב, אשר אינו משתרע לצד זה או אחר, כפי שהיה מצופה משמש המסנוורת את שמשותיו של הנאשם.

ניתן לקבוע, ומבלי להזדקק לעדויות שבמומחיות, כי הנאשם לא סונוור על ידי השמש.



במיוחד יפים הדברים, נוכח טענתו, כי הגיע ממקום שאותו סימן X ב-ת/6. אם הייתה שמש זוויתית אותה עת, היא הייתה דווקא ממוקמת בזווית לחזיתו של רכב המתלוננת ולא מכיוון הגעתו של הנאשם.

הנאשם תיאר בעדותו את התמרון שערך, קדימה, אחורה וביקש לשוות לאירוע תמרון שנערך בלב לבה של עיר צפופה, מלאת כלי רכב, והנה, התבוננות בת/6 מלמדת כי מדובר בסביבה כפרית, פתוחה, כאשר הרכב הנפגע חונה על דשא, מתחת לעץ, ואין כל סיבה לתמרון את הרכב, כפי שטען הנאשם. ראו עדותו בעמוד 16 שורה 6 והלאה. וכן ראו תאורו המוגזם: "לא היה לי מקום לעשות פרסה, צריך 10 פעמים, אני נכנסתי קצת רוורס" (עמ' 18 שורות 18-19). עיון בת/6 ובחינת סביבת התאונה מלמדת עד כמה בלתי סבירה טענתו.

כאמור, הנאשם לא נשמע מצפצף, כטענתו לאחר התאונה.

במקום לא נמצא כל פתק ובו פרטיו של הנאשם, ואזכיר, את עדות המתלוננת, אשר יצאה, מיד ובסמוך לאחר מכן, החוצה.

תמונה מאוד טענתו של הנאשם, כי בחר להניח פתק, דווקא בדלתות האחוריות של הרכב, ולא במקום הטבעי ביותר, להנחת הפתק, כפי שבדרך כלל אדם סביר היה עושה - המגבים בשמשה הקדמית. הנאשם בהודעתו ת/4 הסביר בשורה 92 "שמתי את הפתק בדלתות האחוריות שלו, קיפלתי ושמתי שהוא לא יברח מהרוח". מדובר בחודש אוגוסט 2013, ושוב אין צורך במומחיות יתרה, והנתון אף מתקבל מת/6, שלא היה זה יום חורפי במיוחד, שרוחות עזות נשבו בו.

הנאשם לא מסר אמת בטענתו כי לא זיהה את רכבה של המתלוננת. המתלוננת העידה, כי הנאשם הכיר את רכבה, ואף הנאשם אישר זאת, והעידה שבחזית רכבה, קיימת מדבקה של זאב, כפי שניתן לראות בת/6. הנאשם העיד, כי הוא הופתע שפגע ברכבה של המתלוננת, והדבר נודע לו רק יומיים לאחר מכן, כאשר נציג חברת הביטוח התקשר אליו. הנאשם ידע שעל רכבה של המתלוננת מתנוססת אותה מדבקה. והנה מתברר, מעדות בנו, סטס שלוסמן, אשר הגיע כעד הגנה, כי הוא הגיע אל המקום, נסע בנסיעה איטית, לא ראה אנשים, אך הבחין במדבקה שבחזית, ושעות ספורות לאחר מכן, הוא אמר לאביו שהבחין ברכב הפגוע, ובעיקר ציין בפניו שהבחין במדבקה (ראו עדות הבן בעמוד 20 שורה 29). נתונים אלה שנמסרו מן הבן לאב, לא היו אמורים להפתיע אותו, כאשר נמסר לו יומיים לאחר מכן, כי מדובר ברכבה של המתלוננת. בעניין ידיעתו של הנאשם, שעל גבי רכבה של המתלוננת תמונת זאב, ראו עדותו בעמוד 16 שורה 19 "אני מכיר את האוטו של המתלוננת יש לה תמונה של זאב".

הנאשם מסר בהודעתו ת/4, רצף דברים שונה מכפי שמסר בעדותו. כך למשל בשורה 50 ציין: "אני עשיתי רוורס, דפקתי לה את הרכב, עצרתי בצד ושמתי פתק, צפרתי הרבה כדי שמישהו יצא, חיכיתי 5 דקות ונסעתי". והנה בעדותו, תיאר את האירוע באופן שונה, מוזר, שלפיו הבחין בתאונה (תחילה חשב שפגע בעץ), נסע כדקה עד דקה וחצי, ומשם החליט לחזור ברגל ולהניח את הפתק. זו התנהלות תמונה ובלתי סבירה, ואני לא מקבל אותה. מצופה מאדם, מיד לעצור, להניח את הפתק, ואם הנאשם נסע משם, והחליט לחזור, ולהניח פתק, היה מצופה כי יחזור אל המקום ברכבו, ולא ברגל.



עוד איני מקבל את גרסתו של הנאשם, שנסע בכביש, הבחין במרחק של 500 מטר שמשאית חוסמת את דרכו (עמ' 17 שורה 25) ואז נאלץ לעשות פניית פרסה. במצב הדברים, כפי שנראה בת/6, אין צורך בתמרון רחב, רב היקף, המלמד כי מדובר באירוע של תאונה.

על כן אני קובע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באישום הראשון, כלומר פגע ברכבה של המתלוננת, במזיד, במכוון.

בכל הקשור לאישום השני, המייחס לנאשם את עבירת האיומים, הגעתי למסקנה כי קיים ספק, שאינו מאפשר להרשיע את הנאשם.

ראשית, המתלוננת העידה ביחס למילות האיום את הדברים הבאים: "שעשה לי בעיות ואני עוד לא מכירה אותו טוב" (עמ' 5 שורה 17). "הוא אמר לי את לא מכירה אותי עד הסוף, את ראית מה אני עשיתי" (עמ' 7 שורות 16-17). וכן: "הוא לא אמר שיהרוג אותי או ירביץ לי. הוא דיבר בקול תקיף..." (עמ' 7 שורות 31). וכן: "אמר תחכי את לא מכירה אותי עוד עד הסוף" (עמ' 8 שורה 3).

עיננו הרואות, המתלוננת לא העידה את הנטען בכתב האישום, שלפיו אמר לה הנאשם, "והוא עוד יעשה לך חיים קשים, וזה לא ייגמר בקטע הזה". (עובדה מס' 1).

גם אם אני מקבל את עדות המתלוננת, כעדות מהימנה, ניכר כי קשה לקבל את זיכרונה המוחלט, לשיחה שנערכה עם הנאשם, שארכה, לטענתה כ- 10 דקות, כציטוט מדויק, מבלי לקבל את הדברים הנוספים שהוחלפו, תוך הוצאת הדברים מהקשרם, באופן כזה שהנאשם אמר את הדברים המדויקים הנטענים, ואם אמר אותם שהייתה לי כוונה לאיים, ולא כפי הסברו.

מעבר לכך, המתלוננת מסרה גם על דברים נוספים שאותם אמר הנאשם, שאינם מתיישבים עם מי שמתקשר כדי לאיים, כגון: שהוא רוצה להיפגש אתה פנים מול פנים, (עמ' 5 שורות 21-22). השיחה על העבודה, השיחה על הביטוח, האמירה "אני שמתי פתק", והדברים גם אינם מתיישבים עם העובדה שבמשך שנה וחצי, מאז יצאה המתלוננת לעצמאות, לא שוחח עמה הנאשם, לא איים עליה ("לא היה משהו כזה. גם לא דיבר איתי בטלפון" עמ' 10 שורה 28).

קשה לסמוך על זיכרונה של העדה, ולקבל ממנה, כנדרש בפלילים, ציטוט מדויק של אמרות הנאשם, תוך הוצאתן מהקשרן, באופן המגבש מילות איום - הא ותו לא, שהרי העדה לא הקליטה את אמרותיו של הנאשם.

אני סבור, כי קיים ספק ביחס להתגבשותה של עבירת האיום, משום שקיים ספק ביחס לכוונתו של הנאשם באותה שיחה, לרצף אמירת הדברים, הטון שבהם נאמרו וכיוצא בזה.

ד. תוצאה:



אני מרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 ה' לחוק העונשין כמפורט באישום הראשון.

אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, כמפורט באישום השני.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

מזרחי

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של חבלה במזיד ברכב, ואפנה בעניין זה לנסיבות, ולקביעות שבהכרעת הדין.

מתחם הענישה בעבירה זו נע בין מאסר מותנה, למספר חודשי מאסר בפועל, וזאת נוכח פסיקת בתי המשפט השונים, והאינטרס העומד אחר העבירה, שהוא השמירה על קניינה של המתלוננת.

אני שוקל לחומרה:

את עצם המעשה, מעשה אלים, שנבע מתחרות לגיטימית, ומרצונה של המתלוננת להתפתח מבחינה כלכלית, ולהציג לנאשם חלופה תחרותית.

אני שוקל לקולא:

עברו הפלילי של הנאשם, עבר שולי, כולל שתי הרשעות קודמות, ישנות, שאינן ממין העניין משנת 1998. הוא מעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל.

הנאשם הוא איש עבודה, מעסיק עובדים, מפרנס.



המעשה לא היה מעשה מתוכנן, אלא נראה כי נעשה בחמת זעם רגעית.

שמעתי כי הביטוח שיפה את המתלוננת בגין נזקיה, והיא לא נשאה בעניין זה נזק כיס.

כאשר אני משקלל את הנתונים דלעיל, אני מגיע למסקנה כי יש לגזור על הנאשם ענישה המצויה ברף התחתון של המתחם.

אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר למשך חודש, שאותו לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך שנתיים מהיום עבירה נגד הרכוש.

2,000 ₪ קנס או 30 ימי מאסר תמורתם והקנס ישולם עד ליום 1.6.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ו ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

הוקלד על ידי אורלי כהן